

"De clown en de roos met zijn magische bal"

N.a.v. weekopdracht andere site schreef ik dit sprookje. Ik ben op de eerste plek gekomen met dit sprookje. Een succes dus.

De clown en de roos met zijn magische bal

Er was eens, heel heel lang geleden een clown met een brede lach. Hij moest wel lachen, want daar was hij een clown voor.

Op een goede dag hield zijn lach op en hij kon alleen nog maar huilen. Hij huilde dag en nacht en er kwam geen einde aan zijn tranendal.

Tot op die dag dat hij haar zag. Een beeldschoon meisje met prachtige blauwe ogen en goudkleurend haar, met een extra goud randje bij iedere lok.

Het meisje stond middenin een veld met duizend verschillende bloemen, ieder met zijn eigen geur en kleur. Bovenop de mooiste roos waar zij naast stond lag een bal die talrijke lichtgevende kleuren had en het leek of de bal zei; "Kom, mijn beste vriend, kom naderbij." De clown was diep onder de indruk van al dat moois en hij was zeer ontroerd, zodat hij nog harder moest huilen. Het betoverende meisje kwam hem tegemoet en gaf hem een hand. Het leek of er een schok door zijn lichaam schoot, maar hij liep met haar mee. Vlak voor de roos met zijn magische bal stopte hij en keek van hem naar het meisje. Zijn tranen stopten en er verscheen een grote lach om zijn mond. De roos ging nog verder open en de bal zakte er iets verder in. De zon was net ondergegaan en er verscheen een volle maan, waardoor de roos verlicht werd in de mooiste kleuren. Het meisje was erbij gaan zitten en keek naar de clown en de roos met zijn magische bal. Plots, zomaar uit het niets werd de lucht gitzwart en er verscheen een lichtflits met een harde klap wat men in die tijd ook al onweer noemde.

De lach van de clown verdween en er begonnen zich weer wat tranen te ontwikkelen, maar het meisje riep; "nee, niet huilen." De roos zwiepte heen en weer en de magische bal zei met een luide stem; "een clown hoort altijd te lachen, stop met huilen de rest van je leven." Uit zijn kleurenpracht verschenen kleine schitterende pareltjes en strooide dit over de clown heen. De clown voelde een vrolijkheid in zich opkomen en al zijn droevige gedachten waren ineens verdwenen. Hij was perplex en wist niet wat hem overkwam. Hij bleef de hele nacht bij de roos en zijn magische bal en praatte met het meisje, waarvan de ogen zich nog meer oplichtten door het geluk wat zij voelde, omdat de clown zo gelukkig bleek te zijn.

Hij nam tegen de ochtend afscheid van de roos met zijn magische bal en het meisje en liep terug naar het circus. Het was een en al vrolijkheid wat hij zag en hij kon zijn acts weer opvoeren met een brede lach. De kinderen waren zo onder de indruk van hem, dat zij een energie in zich voelden dalen, zodat ze nog meer kind konden zijn.

De clown dacht dikwijls terug aan deze nacht en een vraag bleef onbeantwoord. Wie was die prachtige vrouw die hem wenkte en deed plaatsnemen naast de roos met zijn magische bal? Het deed er niet toe en hij schoot in de lach van het niet weten.

Zijn leven was een lach en hij bracht dit over op de andere mensen, zodat de aarde een grote lachbol was geworden. Alle mensen leefden vanaf die tijd in vrede met elkaar, de oorlogen waren afgelopen, iedereen had genoeg te eten en iedereen voelde zich gewenst op deze aardbol.

Dank zij deze ene nacht was de aarde verlicht en de parels bleven neerdalen met vrede erin.

De roos met zijn magische bal en het meisje, bleven ook altijd voort bestaan en ze keken of alles goed bleef gaan.

Beiden dachten nog vaak terug aan de clown met zijn traan en zijn lach.